Ч. 285 Второкъ 21 грудня 1893 (2 сѣчня 1894). Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской“.

Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адмініcтрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованї.

Рекламація неопечатанї вôльнї вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Адмініcтраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно — 20 к
Поодиноке число 1 к

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к

Дальшї наслѣдки праґкого убійства.

Коли вже давнѣйше праґска поліція слѣдила пильно за рухомъ и аґітаціями тайного товариства ческого „Омлядіна“, то убитє Мрвы мусѣло тымъ бôльше звернути єѣ увагу на членôвъ тогожь товариства та ихъ дѣяльность, позаякъ переслухане убійникôвъ, Долежаля и Драґуна доставило новыхъ доказôвъ небезпечнои дѣяльности тогожь товариства и навело на новï слѣды. Въ ночи на день 30 грудня зроблено ревізію въ помешканю секретаря молодоческого клюбу пословъ соймовыхъ, правника Антона Чіжека. Пôдчасъ ревізіѣ знайдено богато письмъ, котрï вказують на то, що Чіжекъ стоявъ въ тѣснôй звязи зъ „Омлядіною“ и подпиравъ єѣ. Чіжека, котрый мае 28 лѣтъ, арештовано длятого. Чіжекъ бувъ давнѣйше офіцеромъ въ краєвôй оборонѣ, але коли пôдчасъ выставы въ Празѣ розпочавъ зъ якимсь Нѣмцемъ зъ Берлина публично бійку, мусѣвъ квітувати. Вôнъ живъ въ великôй дружбѣ въ бувшими редакторами часописи Neodvislost („Независимôсть“), Рашиномъ, Соколомъ и Ганімъ та належавъ такъ само якъ и тï до „Омлядіны“. Такожь стоявъ вôнъ въ тѣснôй звязи зъ проводирями т. зв. поступовыхъ студентôвъ. Чіжекъ збиравъ складки на полпшенє харчу арештованыхъ омлядіністôвъ. Мало такожь показати ся, що убійники Мрвы, Долежаль и Драґунъ дôставали вôдъ него грошї. Чіжекъ мавъ въ клюбѣ молодоческихъ пословъ необмежене довѣрє и знавъ о всѣй ихъ роботѣ.

Рôвночасно якъ у Чіжека, вôдбула ся такожь ревізія и у медика Дутки, у котрого забрано такожь богато паперовъ. Дутка бувъ такожь членомъ „Омлядіны“. Передъ кôлькома роками бравъ вôнъ участь въ демонстраціи противъ старочеcкихъ професорôвъ и за то выключено его зъ университету въ Празѣ. Дутка перенѣсъ ся вôдтакъ до Вѣдня, але якось передъ двома роками вернувъ до Праги и вступивъ до редакціѣ ґазеты Neodvislost. Вôнъ бувъ однымъ изъ ревнѣйшихъ членôвъ „Омлядіны“, а его братъ Йосифъ сидить теперь яко членъ „Омлядіны“ въ арештѣ и дня 15 сѣчня стане межи обжаловаными о головну зраду передъ судомъ.

Дальше арештовано такожь вугляря Генриха Войтеха, у котрого мешкавъ въ комôрнômъ Кріжь, головный виновникъ убійства Мрвы. Войтехъ бувъ вôдъ давна звѣстный яко соціялістъ и кажуть, що стоить такожь въ звязи зъ убійствомъ Мрвы. Мали такожь арештувати и его жѣнку, але позаякъ она, такъ само якъ и жѣнка Кріжа, знаходить ся въ станѣ ваготнôмъ, то єѣ полишено на вôльнôй стопѣ.

О самôмъ убійствѣ Мрвы ходять теперь всѣлякï поголоски. Убійники Долежаль и Драґунъ зôзнали на поліціи, що они дôставали вôдъ якогось доктора грошей запомоги. Кажуть, що поліція выкрыла вже того доктора, а одна особа, котра брала такожь участь въ убійствѣ Мрвы, мала десь щезнути зъ Праги. Въ помешканю Мрвы роблено оногды ще разъ ревізію.

Зъ Праги доносять, що Долежаль признавъ ся, що єсть безпосереднымъ убійникомъ Мрвы, дальше, що вôнъ и єго товаришѣ дôстали зъ касы „Омлядіны“ грошѣ и що по довершенôмъ убійствѣ зложили заразъ рапортъ секретареви молодоческого клюбу соймового, Чіжекови. Вѣсти тï подають головно нѣмецкï часописи и можна бы думати, що они суть тенденційнï, але всежь таки мусить бути въ нихъ щось и правды. Характеристичне єсть однакожь въ сей справѣ и то, що всѣ молодоческï адвокаты, мѣжь ними и дръ Герольдъ та дръ Подліпный, заступникъ праґского бурмістра, котрï пôдняли ся були боронити въ процесѣ обжалованыхъ членôвъ „Омлядіны“, вôдрекли ся теперь обороны. — Зъ арештованыхъ омлядіністôвъ выпущено двохъ за кавцією на волю а именно журналиста Станіслава Наймана за кавцію 5000 зр., а укôнченого ґімназіяста Алоизія Тучека за кавцію 3000 зр. Оденъ зъ обжалованыхъ омлядіністôвъ, Мадрачекъ, єсть такожь скомпромітованый въ процесѣ вѣденьскихъ анархістôвъ.

Вôдозва

Земляки! Сотка лѣтъ минае вôдъ хвилѣ, якъ на Українѣ ожило наше рôдне слово въ письменнôй словесности; пôвъ сотки лѣтъ минуло вôдъ смерти пробудителя Галицкои Руси, що въ Русальцѣ Днѣстровôй вôдôзвавсь до своихъ землякôвъ мовою рôдною; десятки лѣтъ лучать тѣсною духовою звязію Украйну зъ Галичиною, а всежь таки не можна сказати, щобы до нинѣ знайшлось досыть такихъ письменникôвъ, котрï бы, працюючи надъ нашою мовою, богатство и красу єи намъ въ цѣлôй повнотѣ зобразили. За мало, вже ажь надто мало було доси людей такихъ, щобы студіямъ надъ руско-украиньскимъ языкомъ хоть въ части пособляли. Зъ выимкою многоцѣнныхъ строго-науковыхъ працъ професорôвъ дра Омеляна Огоновского, I. Верхратского, Потебнѣ, П. Житецкого, Науменка, Михальчука и др., зъ выимкою етноґрафичныхъ студій Максимовича, Чубиньского, Дикарева и досыть численныхъ, якъ на насъ, збôрникôвъ пѣсень народныхъ, не маємо майже цѣлкомъ студій діялектольоґічныхъ, а головна причина тому: недостача збôрникôвъ сырыхъ матеріялôвъ.

5)

МѢЖЬ БЕДУИНАМИ ВЪ ГЕДЖАСЪ.

Новеля Л. Бельота.

(Дальше).

Така грозьба мала добрый успѣхъ: Осипъ-Могамедъ пôднявъ ся, выпроставъ ся и ждавъ на пытаня.

— О котрôй годинѣ бачивъ ты пана де Моренъ? — спытавъ панъ Делянжь.

— Не знаю, котра була година, знаю лише, що нôчь уже давно настала, а мôй верблюдъ усе бѣгъ та бѣгъ....

— Досыть уже зъ тымъ верблюдомъ; просили-жь мы тебе, щобы насъ не мучивъ своими замѣтками. Що стало ся, коли твôй панъ прибувъ?

Кôлька хвиль ѣхали мы скорше, нѣжь до того часу, Бедуины чули когось поза собою, але думали, що ихъ не здогонить. Я почувъ выразно бѣгъ кони и кликане пана Моренъ: „Зачекайте, зачекайте, бо стрѣлю!“ Однакъ не зачекали. Тодѣ розлягъ ся выстрѣлъ.... потôмъ крикъ.... знову выстрѣлы.... и я чувъ, якъ мôй панъ кричавъ неразъ голоснѣйше вôдъ всѣхъ. Вкôнци все стихло, але менѣ здавало ся, що я теперь самъ на хребтѣ верблюда... Поганый Бедуинъ зôскочивъ. Проча каравана не ѣхала вже за мною.... Тодѣ схопивъ я за поводы обома руками и старавъ ся здержати верблюда. Удало ся се менѣ вôдтак и заохоченый поводженємъ зачавъ я розмотувати шнуры, котрыми мене привязали до баґажѣвъ, коли наразъ почувъ новï крики.... То бувъ мôй Арабъ, що мене здогонивъ.

Осипъ хотѣвъ говорити дальше; але панъ Перієръ перебивъ ему:

— Я позволивъ тобѣ свобôдно говорити, бо думавъ, що зъ цѣлого твого балаканя таки чогось дôзнаю ся про нашого приятеля. Що зъ нимъ стало ся? Чи вбили его тï люде? Кажи!

— Не знаю — вôдповѣвъ Осипъ — нѣчого не знаю. Мôй Бедуинъ сѣвъ коло мене на верблюдъ, та все щось воркотѣвъ, чого я не розумѣвъ. То лише знаю, що зачавъ мене бити, та ще й якъ бити!...

— Годѣ вже — сказавъ п. Делянжь.

— Ну, певно, що годѣ було вытримати — повтарявъ Осипъ наивно.

— По тôмъ що стало ся? Чи оставшï Бедуны здогонили васъ?

— Нѣ, мы ѣхали самï.

— И нѣхто за вами не ѣхавъ?

— Нѣхто; тамтï остали ся по заду.

— А де тебе завели?

— До якогось табору, зъ котрого всѣ люде выбѣгли, мене оглядати... Особливо жѣнки були дуже цѣкавï; декотрï пхали пальцѣ въ волосе, у фавориты.... то здавало ся имъ смѣшнымъ.... Але мôй Бедуинъ прогнавъ ихъ; казавъ менѣ злѣзти зъ верблюда, що — кажу вамъ — було менѣ дуже приемно; потôмъ казавъ менѣ ити передъ собою и запхавъ у наметъ, вôдобравши менѣ перше мôй бурнусъ. Втомленый, збитый я заразъ заснувъ. Тому година прийшли по мене и стали мене тягнути, тымъ разомъ пѣшки, дякувати Богу. Вкôнци почувъ я крики, стрѣлянє, я дôставъ кольбою въ хребетъ и упавъ на тôмъ мѣсци, де мене найшли.

— Отже не можешь намъ нѣчого сказати про пана Моренъ?

— Зовсѣмъ нѣчого — вôдповѣвъ Осипъ....

— Коли такъ, панове — сказавъ панъ Перієръ, обертаючись до своихъ людей — то зачинаймо наново шукати и вертаймо до наметôвъ.

— А мене ту оставите? — крикнувъ нещасный Могамедъ.

— Нѣ, будешь ити въ серединѣ, а мы поѣдемо помалу, бо у вывозѣ нашï конѣ не можуть бѣгти ґальопомъ.

Малый вôддѣлъ спустивъ ся осторожно у вузкій переходъ, лякаючись нападу. Справдѣ не було нѣчого лекшого для Бедуинôвъ, якъ сховати ся поза скалы и пѣсковатï горбки та выбити тыхъ людей до ноги. Але Бедуины не знали ще числа своихъ противникôвъ и тому

Щобы проте бодай въ частинѣ зарадити сѣй важнôй недостачи, рѣшила фільольоґічна секція наукового товариства имени Шевченка звернутись до Васъ, дорогѣ Земляки, зъ просьбою, щобы Вы подавали до вѣдомости нашому товариству замѣтнѣ признаки говорôвъ мѣсцевыхъ. Вôтцѣ духовнѣ и учителѣ можуть безъ великого труду особливо въ зимовыхъ мѣсяцяхъ, списати бодай на однôй чвертцѣ паперу (мы не жадаемо томôвъ) цѣкавшѣ слова и звороты, не уживанѣ пр. хоть-бы лише въ тыхъ сторонахъ, зъ вôдки самѣ походять або що ихъ не уживае наша літературна мова. Чвертка паперу, записана такими словами, термінами та именами власными, а прислана сюды кождымъ интеліґентнымъ Русиномъ буде многоважнымъ причинкомъ при складаню поважныхъ наукововыхъ студій надъ нашою діялектольоґією и фразеольоґією. Подаючи замѣтнѣ прикметы мѣсцевыхъ говорôвъ належить ихъ доконче поперти примѣрами (зворотами), зъ зъ долученемъ перекладу на мову нѣмецку або польску, бо часто лишень на примѣрахъ прикметы тѣ стають ясными.

Многоважною дальше рѣчею е, щобы любимцѣ нашои мовы занялись ревно збиранемъ терминôвъ уживаныхъ въ ремѣслахъ, домашнôмъ промыслѣ, господарцѣ, торговли, народнôй медицинѣ, вôдтакъ назвъ ґеоґрафічныхъ, именъ власныхъ, прôзвищь и назвищь (Spitznamen), поясневши по можности при назвищахъ причины ихъ походженя. Бо-жь загально вѣдомою е рѣчею, що природный и подиву гôдный народній гуморъ и дотепъ въ надаваню назвищь дуже гарно и ярко пробиваесь.

Недостачу терминôвъ ремѣсничихъ и т. д. вôдчувають часто въ прикрый способъ нашѣ письменники, чи то беллетристы чи ученѣ, и густо-часто суть приневоленѣ позичати ихъ зъ иншихъ слявяньскихъ языкôвъ або творити ихъ неразъ, нѣде правды дѣти, дуже нескладно и проти духа нашои мовы.

Оно правда, що въ ремѣслахъ, занесеныхъ до насъ нѣмецкими майстрами, терміны, уживанѣ доси рускими ремѣсниками, выросли на почвѣ нѣмецкôй и лише зрусчились то бôльше то менше (Absatz = обцасъ, Afterleder = афталедра, гафталедра, Sohlen = золѣ и т. д.), алежь е у насъ богато ремѣселъ питомыхъ, що зъ давенъ-давна на Руси процвитали и мають питому термінольоґію. Ремесла тѣ, що навѣть по заведеню у насъ такъ званыхъ „цехôвъ" не перестали довго носити на собѣ характеру домашного промыслу и не були вôдокремльованѣ вôдъ себе громадскимъ устроемъ поодинокихъ заводôвъ, якъ килимкаретво, гончарство, ткацтво, кушнѣрство, теслярство, боднарство, колесарство, токарство, олѣйництво, мають такъ богату термінольоґію, що не вчисляючи навѣть до неи термінольоґіи зъ господарства домашнього, управы рôлѣ, годôвлѣ товару, садôвництва, пчôльництва и т. д. могла бы сама подати матеріялъ до просторого словаря. Само собою розумѣесь, що сухій списъ слôвъ уживаныхъ въ ремѣслахъ, господарцѣ и т. д., хочь мае велику вагу, набравъ бы неоцѣненои вартости, наколибъ збогатити его зворотами, привязаными часто лише выключно до згаданыхъ терминôвъ.

И такъ звѣстно ачей-же кождому, що швець нашъ пр., хочь и якъ богато перенявъ терминôвъ вôдъ майстрôвъ нѣмецкихъ, однакъ, уживаючи ихъ чи своихъ питомыхъ, придае до нихъ постояннѣ, специяльнѣ приложники и глаголы. Тожь мабуть не кождому вѣдомо, що значить пр.: „замашисте копыто", „набити" або „выбити копыто", „стругати (а не инакше) копыто", „сперезати потеглемъ", „обрѣзувати опушковъ" и т. д., и т. д. А кôлько то зворотôвъ уживае нашъ кушнѣръ, выправляючи баранячѣ шкôры: „отягати", „мняти шкôру" и кôлько то назвъ питомыхъ мае вôнъ на свои знаряды!

Дорогѣ Земляки! Въ важнôй справѣ, бо въ справѣ найдорожшого намъ скарбу, рôднои мовы, звертаесь до Васъ наукове товариство наше, сподѣючись, що кождый, котрому рôдна мова дорога, не вôдмовить намъ своеи помочи, але чуючись въ силѣ ѣй прислужитись, причинить ся бодай малымъ збôрникомъ признакъ мѣсцевыхъ говорôвъ и терминôвъ до зложеня великого збôрника слôвъ и до очищеня нашои мовы вôдъ варваризмôвъ и непотрѣбныхъ неольоґізмôвъ.

Всякѣ збôрники просить ся присылати въ „Наукове товариство имени Шевченка" у Львовѣ, ул. Академична ч. 8 поверхъ I. або просто на руки директора фільольоґічнои секціи дра Омеляна Огоновского, професора університету у Львовѣ, Пôдвале ч. 9.

Вôдъ фільольоґічнои секціи „Наукового товариства имени Шевченка", у Львовѣ дня 22 грудня 1893.

Дръ Омелянъ Огоновскій, директоръ секціи.
Остапъ Макарушка, секретарь секціи.

Переглядъ політичный.

Wiener Ztg. оголосила розпорядженє міністерства рôльництва, розвязуюче розпорядженє заряду адміністраційного дôбръ державныхъ въ Надвôрнôй.

Зачувати, що процесъ „Омлядіны" въ Празѣ прибирае такъ великѣ розмѣры, що головна розправа въ наслѣдокъ того буде мусѣла бути вôдрочена.

Зъ Атинъ доносять про певный замахъ дінамітовый. На площи передъ самымъ парляментомъ пôдложивъ хтось пекольну машину, котра выбухла, однакожь не наробила великои шкоды. Зъ людей не потерпѣвъ нѣхто, а парляментъ не перервавъ навѣть засѣданя. Въ машинѣ тôй бувъ дінамітъ, однакожь въ малôй скôлькости.

Новинки.

Львôвъ дня 1 сѣчня.

— **Ц. к. краева Рада шкôльна** ухвалила на засѣданю зъ дня 22 грудня с. р: 1) выключити громаду Воля Мазовецка вô звязи шкôльнои въ Мокулницяхъ, повѣта тернопôльского, и зорґанізувати особну школу въ Воли мазовецкôй вôдъ 1 вересня 1894; 2) перемѣнити 2-клясову школу народну въ Королѣвцѣ, повѣта борщѣвского, на 3 клясову вôдъ 1 вересня 1894; 3) затвердити выбôръ Володимира Кашицкого управителя школы народнои въ Рожнѣтовѣ на представителя учительства до окружнои Рады шкôльнои въ Долинѣ; 4) затвердити въ учительствѣ Ант. Ґедройца въ реальнôй школѣ въ Тернополи и признати ему першій додатокъ пятилѣтный; 5) признати проф. о. Мих. Соневицкому въ ґимназіѣ въ Бережанахъ пятый додатокъ пятилѣтный и учителеви школы вправъ въ учительскôй семинаріѣ мужескôй у Львовѣ Григ. Врецьонѣ четвертый додатокъ; 6) приймити до вѣдомости справозданє краевого инспектора шкôльного зъ люстраціѣ ґимназіѣ въ Бучачи.

— **Вôдзначенє.** Контрольоръ головнои касы п. Илярій Окуневскій въ Чернôвцяхъ одержавъ зъ нагоды переходу въ сталый станъ спочинку золотый хрестъ заслуги за свою довголѣтну вѣрну службу.

— **Змѣна прôзвища.** П. Діонізеви Штернови позволило ц. к. Намѣстництвс называти ся на будуче Стержиньскимъ.

— **Зъ наукового Товариства им. Шевченка.** На пятôмъ звычайнôмъ засѣданю фільольоґічнои секціѣ наукового товариства имени Шевченка дня 22 грудня складавъ справу директоръ секціѣ дръ Омелянъ Огоновскій про студію діялектольоґічну проф. Ив. Верхратского: „Про говоръ Замѣшанцѣвъ т. е. Русинôвъ зъ околиць Коросна". Студія ся, хочь мѣсцями надто простора, е безперечно знаменита, а вартôсть ѣѣ тымъ бôльша, що въ додатку мѣстить пословицѣ, пѣснѣ, загадки и просторый словарець. Секція порѣшила одноголосно поручити ѣѣ до выпечатаня въ найблизшôмъ томѣ Записокъ.

выжидали ихъ спокôйно. Побачивши, що лише двоѣ людей прилучило ся до нихъ, стôйка и вязень, котрого освобождено, готовили ся до борбы.

За минувшу годину мали часъ побѣгти по конѣ и верблюды на долинку, окулбачити ихъ, зôбрати оружіе и урядити вôддѣлъ, вправдѣ нечисленный, але мимо того грôзный.

VII.

Нарадивши ся черезъ хвилю, Европейцѣ спокôйно и рѣшучо звернули ся до табору. Товмачь Алі, що ѣхавъ коло панôвъ Перієръ и Делянжь, сказавъ до нихъ:

— Чи замѣтили вы, панове, що число нашихъ противникôвъ теперь мабуть менче? Я числивъ ихъ тому година, було ихъ трийцять. А теперь лише двайцять двохъ и то въ хвилю, коли имъ треба якъ найбôльше силъ. Дежь вôсѣмъ подѣло ся?

— Певно готовлять ся напасти насъ зъ заду — вôдповѣвъ Делянжь. — Стережѣмъ ся!

— Того я не боюсь — замѣтивъ товмачь — Бедуины не знають такои тактики. Я думаю зовсѣмъ инакше.

— Якъ же? — спытали вôдразу оба Французы.

— Люде, котрыхъ я теперь не мôгъ дочислити ся — вôдповѣвъ Алі — стережуть теперь може другого бранця, вашого приятеля.

— Невжежь се такъ? Отже если мы побѣдимо, то певно вбють его.

— Ще певнѣйше убють его, коли насъ побѣдять.

— То правда, нехайже насъ Богъ мае у своѣй опецѣ — сказавъ панъ Делянжь.

— Нехай насъ стереже Аллахъ! — додавъ арабскій товмачь.

Малый вôддѣлъ передѣленый бувъ у тôй хвили вôдъ Бедуинôвъ вузкимъ поясомъ землѣ. Поступавъ звôльна, якъ бы на парадѣ. Кождый державъ въ руцѣ револьверъ, ховаючи его за лукомъ сѣдла. Противножь Бедуины махали руками, стрѣльбами, побуджали голосомъ верблюдôвъ, кололи острогами коней, але не посували ся напередъ. Въ таборѣ не було вже видко жѣнокъ и дѣтей, котрѣ поховали ся поза наметы, готовѣ вернути по борбѣ, щобы зневажати и бити побѣдженыхъ. Панъ Перієръ такъ само, якъ то зробивъ перше, пôдъѣхавъ зъ товмачемъ просто до провôдника Бедуинôвъ, котрый на гарнôмъ кони стоявъ на чолѣ свого вôддѣлу:

— Я вôднайшовъ — каже до нього — одного свого краяна. Приходжу упôмнути ся у тебе о другого.

— Казавъ же я тобѣ, що вôнъ убитый — вôдповѣвъ провôдникъ.

— Не вѣрю тобѣ! сказавъ п. Перієръ. — Атже ты казавъ, що оба не жиють, хочь знавъ, що такъ не есть. Такъ само й теперь знаешь, де есть той, що я его шукаю.

— Ну, то шукай — вôдповѣвъ провôдникъ злобно — кажу тобѣ отворити переходъ ажь до нашихъ наметôвъ.

— Ѣдьте напередъ, а мы поѣдемо за вами.

Провôдникъ не рухавъ ся зъ мѣсця, усмѣхавъ ся иронічно и зухвало дививъ ся на пана Перієръ, коли тымчасомъ прочѣ Бедуины махали списами та набивали скоро стрѣльбы.

Молодый Французъ панувавъ щоразъ бôльше надъ собою, але рѣшивъ ся у тôмъ небезпечнôмъ положеню, въ якôмъ находивъ ся, на рѣшучій крокъ; готовъ бувъ або стратити все, або все спасти. Нахиливъ ся до Алього и давъ ему приказъ. Товмачь не мавъ досыть надъ собою власти, щобы скрыти здивованє; приказъ здававъ ся ему труднымъ и дуже небезпечнымъ до выконаня. Але таки послухавъ.

Провôдникъ стоявъ усе на передѣ, о кôлька крокôвъ вôдъ своихъ людей. Тодѣ Перієръ звернувъ ся бокомъ до свого вôддѣлу и сказавъ до него, а Бедуины не розумѣли чужои мовы:

— Сховайте револьверы, а скоро побачите, якъ я кину ся напередъ, хапайте заразъ за стрѣльбы и мѣрте въ людей, що стоять найблизше провôдника. Вважайте!

Минуло кôлька секундъ, нѣхто нѣчого не сподѣвъ ся, ажь ту Перієръ и Алі однымъ скокомъ прискочили до провôдника Бедуинôвъ, кинули ся на него зъ двохъ сторôнъ, приставили ему револьверы до грудей и такъ привели до своихъ. Рôвночасно пять Европейцѣвъ на приказъ Перієра вымѣрило на Бедуинôвъ. Цѣла та штука такъ налякала и не-

— Дръ Ив. Франко приславъ до Записокъ просгору студію: „Иванъ Вишеньскій и его літературна дѣяльнôсть". Студію сю передано до першого перечитаня проф И. Кокорудвови въ Сганіславовѣ. — Вкôнци читавъ проф. Волод. Коцовскій свою розвѣдку: „Зъ нагоды перенесеня мощей Маркіяна Шашкевича до Львова". Выкававъ, що дѣяльнôсть Маркіянова лучить ся безперерывною ниткою въ тымъ літературнымъ житемъ, яке не вгасало на галицкôй Руси вôдъ початку навязаня зносинъ въ Византіею. Зъ першу вплывъ византійской літературы дôстававъ ся на галицку Русь зъ полудня и всходу а вôдтакъ зъ заходу, куды византійскѝ ученѝ по неволи дѣяльнôсть свою перенести мусѣли. Цѣла вага дѣяльности Маркіяновои — се введене за примѣромъ иншихъ славяньскихъ народôвъ и Украинцѣвъ народнои мовы до книжокъ и товариского житя. П. Коцовскій пôдносивъ также въ притискомъ ту щирôсть, котрою Маркіянъ вплывавъ на своихъ товаришѣвъ и потрафивъ ихъ злучити, а котра пробивае ся въ цѣлôмъ его житю. Розправа ся передана буде до друку въ найблившôмъ томѣ Записокъ.

— **Нова церковь.** Дня 26 грудня с. р. вôдбуло ся торжественне благословлене церкви матерној въ Огиневичахъ, деканату ходорôвского, довершене зъ препорученя Митрополита деканомъ о. Львомъ Ґудницкимъ при участи 21 священикôвъ. Церковь тая побудована сего року зъ дерева у видѣ хреста зъ одною копулою, побита бляхою (стоить на мѣсци погорѣвшои передъ 20 роками церкви парохіяльнои) за 7000 зр., не вчисляючи робôтъ, якѝ парохіяне достарчили. Церковь будувала ся безъ конкуренціи, выключно зъ фонду, призбираного складками парохіянъ.

— **На площи выставы** ведуть ся дальше роботы, помимо зимовои поры. Площа освѣтлена вечеромъ и въ ночи до 12-ои годины свѣтломъ електричнымъ. Будова павільонôвъ: кн. Альбрехта, ґр. Анд. Потоцкого, мѣста Львова, школьництва, лѣсництва и товариствъ задаткосыхъ поступае въ передъ. Рôвножь и Гуцули не перестають робити около будовы церкви. Выготовлене плякатôвъ выставовыхъ, роботы Петра Стахевича, вже кôнчать ся.

— **Циґарета Каліфъ** продають ся вôдъ нинѣ по пôвтора кр., а не по два, якъ доси. Коли засôбъ тыхъ циґаретъ, якіи есть, выпродасть ся, бôльше вже ихъ вырабляти не будуть.

— **Добродѣй сирôтъ.** Основатель дому сирôтъ въ Инсбруцѣ, Зіберерь, котрый въ осени въ нагоды торжества Гофера, давъ на сей дôмъ 100.000 зр., жертвувавъ теперь зновъ 100.000 зр. на ту саму цѣль. Доси выдавъ Зіберерь на добродѣйнѝ цѣли 650.000 зр.

— **Маєтокъ Ротшільдôвъ** оцѣнюють на 2000 міліонôвъ ґульденôвъ. Єсли возьмемо на увагу, що 100 срѣбныхъ ґульденôвъ важать 1·25 клґ, то міліонъ ґульденôвъ мае вагу 125 метричныхъ сотнарôвъ. На одинъ зелѣзничій ваґонъ змѣстить ся 100 метричныхъ сотнарôвъ, отже щобы перевезти маєтокъ Ротшільдôвъ въ ґульденахъ треба бы 2500 ваґонôвъ.

— **Нещаснѝ выпадки.** На горѣ Ґросґльокнеръ засыпала лявіна трехъ людей, що выбрали ся на верхъ сеи горы, а именно двохъ докторôвъ и ихъ приятеля. Всѣхъ трехъ найдено замерзлыхъ, якъ кôсть. Въ околици сеи горы така страшна метелиця, що кôлька днѣвъ 30 людей мусѣли шукати нещасныхъ, заким найшли. Дивна охота лазити по горахъ въ таку пору.

— **Цѣкаву історію выграного льосу** подавѣденьскій Tagblatt зô Станіславова. Передъ кôлькома лѣтами — такъ доносить до згаданои ґазеты — приѣхавъ зъ Россіѣ якійсь панъ С... (очевидно жидъ), котрый змушеный бувъ въ наслѣдокъ царского указу покинути край и перенестись за границю. Вонъ не мавъ нѣчого, лишь якійсь россійскій льосъ, котрый дôставъ бувъ колись въ даруноку ще въ Россіи. С... выѣхавъ на Буковину шукати собѣ якогось занятя. Ажь наразъ дôстае вôдъ п. А. Гальперна, радника палаты торговельнои зô Станіславова, листъ, въ котрôмъ той доносить єму, що вôнъ, той п. С... выгравъ на свôй льосъ двѣста тысячь рублѣвъ, але заразомъ и остерѣгае его передовсѣмъ, щобы бувъ осторожный, бо той льосъ хотять вôдъ него выдурити. А рѣчь була така: До Станіславова прийшовъ зъ Россіѣ листъ пôдъ адресою „Л, Гальпертъ". Листоносъ не мôгъ знайти такого чоловѣка, а думаючи що то похибка на адресѣ занѣсъ его до п. Гальперна. Той думавъ также, що то лишь похибка на адресѣ и отворивъ листъ, а въ листѣ було написано: „С... выгравъ на свôй льосъ велику суму, але не знае о тôмъ нѣчого; старайтесь вôдкупити вôдъ него той льосъ або вôддайте доньку за него, але передъ тымъ не кажѣть єму нѣчого". Історія закôнчилась тымъ, що С... выробивъ собѣ пашпортъ и поѣхавъ до Россіѣ та вôдобравъ грошѣ а п. Гальпернови подякувавъ за его осторогу.

Штука, наука и література

— **„Байки Евгена Гребінки. Накладом Костя Паньківского. Львів 1893".** П. Кость Паньковскій вôдчуваючи недостачу творôвъ украиньского Езопа, зôбравъ ихъ въ одно и выдавъ пôдъ повысшимъ заголовкомъ усѣ байки Гребѣнки, писанѝ украиньскою мовою. Евгенъ Гребѣнка займае въ нашôй літературѣ одно зъ першихъ мѣсць, тожь передсвяточный гостинецъ п. Костя Паньковского вôддае чималу прислугу, даючи нагоду читаючôй публицѣ познакомитись близше зъ справдѣ чудовыми байками украиньского письменника. Книжочка прикрашена добрымъ портретомъ Гребѣнки, а цѣна єѣ 10 кр. Замовляти можна у п. Костя Паньковского, Львôвъ ул. Академічна ч 8.

— **Послѣдне 24 ч. „Зорѣ"** мѣстить такій матеріялъ: Оповѣдане Дм. Олеянина: - Невдалиця. Поезіѣ Павла Граба, М. Школиченка, Анела и Ив. Степенка. Історія рускои літературы Ом. Огоновского. Численнѝ оповѣстки и критичнѝ замѣтки. Плянъ науки мовы рускои въ ґімназіяхъ. Народнѝ назвы предметôвъ, що дотычать мыина и дяк го. Записки, вѣстки и замѣтки. Житєпись и портретъ Ольги Максимовичѣвны, идеальнои учительки народнои. Про театръ Деркача, що теперь у Парижи живе. Бібліоґрафія. Образки такѝ: два зъ похорону Шашкевича и оденъ, що зъображае князя галицкого Романа въ хвили, коли до нього прийшли послы вôдъ папы Инокентія III.

мовъ спаралізувала Арабôвъ, що въ першôй хвили змѣшанѝ не побѣгли на помôчь своему провôдникови.

Все те склало ся такъ скоро, що не лише Бедуины, але й ихъ противники остовпѣли. Охолонувши зъ першого враженя, Арабы взяли на цѣль Европейцѣвъ.

Тодѣ два товмачѣ выступили наперед и заявили, що коли Бедуины ще крокъ поступлять ся, коли разъ лише стрѣлять, то въ ихъ очахъ провôдникъ згине. Рôвночасно мимо опору розоброено провôдника, котрого два моряки держали дуже сильно на передѣ малого вôддѣлу.

Що-до Перієра, той вынявъ спокôйно зъ кишенѣ сѣрники и циґаро, запаливъ его и сказавъ до Делянжа.

— Не було то незручно, що мы въ тôй хвили зробили; але замкнули насъ, якъ теперь выйти зôдси? Тѝ дурнѣ дивлять ся на насъ и не поступають ся, а мы дивимо ся на нихъ и також не рушаемо ся зъ мѣсця.

— Можешь додати — замѣтивъ зô своеѣ стороны докторъ, также запалюючи циґаро — що тѝ люде зъѣли вже мабуть добре снѣдане, а мы гинемо зъ голоду, бо що мали, то вже зъѣли. А ту ще сонце пече, що имъ мабуть не доскулюе. Може бы пôти въ тѣнь пôдъ пальмы?

— Най Богъ боронить — вôдповѣвъ Перієръ — мы черезъ то сильнѝ, що на мѣсци стоимо.

— Може бути, але мы черезъ то засыпляемо.... А то що зновъ дѣе ся? Здае ся менѣ, що бачу новѝ бурнусы. Чи тымъ дурнямъ прийшовъ хто на помôчь? Атже й безъ того досыть ихъ ту вже!

— Справдѣ — вôдповѣвъ Перієръ — пôднявшись на стременахъ. — Се тыхъ вôсѣмь людей, що ихъ до рахунку бракувало. Нашъ товмачь нарѣкавъ передъ хвилею, що ему рахунокъ не годивъ ся; мусить бути теперь вдоволеный.

Дѣйстно кôлькохъ Арабôвъ выйшло зъ лѣска пальмового, що находивъ ся по лѣвôй сторонѣ табору и прилучило ся вôдтакъ до вôддѣлу.

— Вашъ приятель помѣжь ними! — крикнувъ наразъ товмачь Алі. — А що, не казавъ я?

Перієръ и Делянжь мовчки стиснули собѣ руки. Той, котрого шукали, живъ ще и бувъ близько нихъ. Бачили, якъ Моренъ пôдходивъ; оденъ его зневажавъ, другій попыхавъ, третій бивъ; самъ же Моренъ бувъ напôвъ нагій, покроваввленый, але спокôйный. Вôддѣлъ розступивъ ся, щобы его перепустити, а Бедуины умѣстили его въ першôмъ рядѣ, напротивъ свого увязненого провôдника.

(Конець буде)

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5 26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	**6·44**	3·20	10·16	**11 11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновецъ	6·36		10·36	3·31	**10·56**	-
Стрыя	—		10·26	7·21	3 41	**8·01**
Белзця.			9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

Кракова	3 08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6 21**	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2 34	**9·46**	9·21	5·55	—	-
Черновецъ	**10·10**		**7 11**	7 59	12·51	—
Стрыя	-		**1·08**	9·06	**9·52**	2·38
Белзця.	—		8·16	5·26	—	—

Числа товстѝ, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Въ информаційнôмъ бюрѣ ц. к австрійскихъ зелѣзниць державныхъ у Львовѣ ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Империяль) продае ся білеты полосовѝ и окружнѝ, пляны ѣзды и тарифъ у формѣ кишеневôй. Информаціѣ въ справахъ тарифовыхъ и перевозовыхъ.

Въ бюрѣ информаційнôмъ ц. к австр. зелѣзниць державныхъ у Вѣдни (I. Johannengasse 29), якъ також въ бюрѣ информаційнôмъ ц к австр зелѣзниць державныхъ у Львовѣ (улиця Третого Мая ч. 3 Готель Империяль) удѣляе ся устнѝ або письменнѝ поясненя въ справахъ дотычачахъ службы на ц. к австрійскихъ зелѣзницяхъ державныхъ. О скôлько пôдручники зôзваляють, можна также засягнути информаціи вôдносячихъ ся до решты австро угорскихъ и заграничныхъ зелѣзниць.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, (вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

Остатными часами вышли зъ друку книжки, що ихъ кождому горячо поручае ся:

1. **„Кобзарь" Тараса Шевченка**, найновѣйше выдане, въ невиданôй ще у насъ хорошôй оправѣ. Цѣна 4 зр. 50 кр., а зъ пересылкою въ шабатурцѣ 5 зр.

2. Славный твôръ Американина Кенана **„Сибѣръ"**. Цѣна 1 зр. 20 кр.

3. **Записки наукового товариства имени Шевчнка**, частина I. и II. — кожда по 1 зр.

4. **Збѣгцѣ въ Новороссіи**, повѣсть Г. Данилевского зъ часôвъ кольонізаціи степôвъ. — Цѣна 1 зр.

5. **Правничій словарь** дра Костя Левицкого, потрѣбный для кождого урядника, що хоче по руски вмѣти. Цѣна 3 зр. 40 кр.

Тѝ книжки дôстати можна въ друкарни наукового товариства им. Шевченка у Львовѣ ул. Академічна ч. 8. 8—10

— **Важне для спѣваковъ!** Въ товариствѣ „Боянъ" у Львовѣ можна купити такѝ творы музычнѝ: **Не чужого мы бажаємъ**, дуетъ на теноръ и барітонъ зъ супроводомъ фортепяна, Михайла Вербицкого, коштуе 20 кр. — **Quodlibet** ч I и ч. II зъ народныхъ пѣсень, на хоръ мужескій, М. Лисенка, по 30 кр. — **Помарнѣла наша доля**, сольо барітонове зъ фортеп. Нат. Вахнянина, 10 кр. — **У Петровку и Якъ-бымь знала**, два квартеты мужескѝ, Ич. Воробкевича, 25 кр. — **До бою!** хоръ муж. зъ форт. Порф. Бажаньского 20 кр. — **Вечѣръ и Милованка**, два тенеровѝ соля зъ фортеп., М. Лисенка, 20 кр. — **Три шляхи**, хоръ мужескій Р. Топольницкого, 25 кр. — **Три пѣснѣ**, сольо зъ форт. Евг. Купчиньского, 25 кр., — **Три квартеты**, хоръ муж., Цетвиньского 30 кр. — **На щедрый вечеръ**, хоръ муж. Філ. Колессы, 35 кр. — На фортепянъ коломыйки Ост. Нижанковского п. з. **Вѣтрогоны** 30 кр. 6 - 10

За редакцію вôдповѣдая **Адамъ Креховецкій**.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКЙ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадной провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гіпотечнй.	4% пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечнй преміованй.	5% „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечнй безъ премій.	4½% пожичку угорской желѣзной дороги державной.
4½% листы Тов. кредитового земс.	4½% пожичку пропінаційну угорску.
4½% листы Банку краевого.	
4½% пожичку краеву галицку.	

4% угорскй Облигаціи индемнизаційнй,

котрй то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякй вильосованй, а вже платнй мѣсячевй паперы цѣннй, якъ также купоны за готовку, безъ всякой провізіи, а противно замѣсневй лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить. 60

12

ГАЛИЦКІЙ

КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4½% на рôкъ.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВЙ ШКОЛЫ

починае ся въ приватной войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., уперед проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

ТЕРБАТУ

Хиньско-россійску

поручае найдешевше

ФРИД. ШУБУТЪ

Львôвъ 126

Ринокъ число 45.

Торговля заложена въ р. 1789.

Инсераты

(„оповѣщеня приватнй") якъ для „Народной Часописи", такъ также для „Газеты Львôвской" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ газетъ.

С. Спітцеръ у Вѣдни

поручае

Товары каменнй и шамотовй.

Плыты бѣлй и кольоровй. — Насады коминковй. Комплетнй уряджения для стаенъ и оборъ.

На жадане высылаемо катальоґи

заступники для **Галичины и Буковины**

Гамель и Файґель

у ЛЬВОВѢ, улиця Коперніка число 21.

С. Кельсенъ у Вѣдни

поручае

Кльосеты зъ переплывомъ воды и безъ того. — Руры клосетовй. — Каналовй насады зъ патентовымъ замкненемъ. — Збôрники на воду. — Комплетнй уряджения купелевй. — Вентіляторы. — Приборы до водотягôвъ, якъ также руры лянй и кованй. — Помпы, фонтаны и и всякй арматуры.

Заступники дла ГАЛИЧИНЫ и БУКОВИНЫ

Львôвъ ГАМЕЛЬ и ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане высылае ся катальоґи.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ Й. И. Вебера.